

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	5
Omgevingsrecht.....	5
Wabo	5
Planschade	6
Waterwet.....	7
Ambtenarenrecht	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	9
Volksverzekeringen.....	9
Sociale zekerheid overig.....	10
Bestuursrecht overig.....	11
Belastingdienst-Toeslagen	11
Huisvesting	12
Wegenverkeerswet	13
Wet openbaarheid van bestuur.....	15
Vreemdelingenrecht.....	16
Regulier	16
Terugkeerbesluit	20
Vreemdelingenbewaring	21
Procesrecht.....	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 432

MK ABRS, 18-05-2022, 202006873/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Algemene wet bestuursrecht 8:104

HOGER BEROEP. Grondentrichter. De ABRS heeft er voor gekozen om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en niet langer daar buiten, ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn. Verwijzing naar uitspraken ABRS van 09-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:363](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:362](#). I.c. gaat het om een besluit dat is gebaseerd op de Huisvestingsverordening en de daaraan ten grondslag liggende Huisvestingswet. Dit besluit behoort niet tot het omgevingsrecht, zodat aanleiding bestaat de grondentrichter in dit geval niet toe te passen. Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep. Deze uitzonderingen doen zich in deze zaak niet voor.

Besluit waarbij het college heeft geweigerd [appellante] een onttrekkingsvergunning voor woningvorming te verlenen. [...]

Is de grondentrichter van toepassing?

2.1. Het college heeft in zijn schriftelijke uiteenzetting aangevoerd dat [appellante] dit betoog eerst in hoger beroep heeft aangevoerd. Volgens het college verzet de zogeheten grondentrichter zich ertegen om dit betoog in hoger beroep voor het eerst aan te voeren. De Afdeling overweegt hierover als volgt.

2.2. In de uitspraak van 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:363](#), heeft de Afdeling het volgende overwogen. Voorheen oordeelde de Afdeling dat een voor het eerst in hoger beroep bij haar aangevoerde grond buiten beschouwing moet blijven, als de belanghebbende die grond redelijkerwijs al bij de rechtbank naar voren had kunnen brengen. Dit wordt wel de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep genoemd. Ter bevordering van de rechtseenheid tussen de hoogste bestuursrechters en om redenen van rechtsbescherming heeft de Afdeling aanleiding gezien de grondentrichter te verlaten, zij het dat zij in het omgevingsrecht een andere benadering zal volgen om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden.

De Afdeling heeft er dus voor gekozen om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en niet langer daar buiten, ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn. Omwille van de uitvoerbaarheid en hanteerbaarheid kiest de Afdeling dus voor een onderscheid tussen 'omgevingsrechtelijke zaken' enerzijds en alle andere zaken anderzijds. Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van eveneens 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:362](#).

In deze zaak gaat het om een besluit dat is gebaseerd op de Huisvestingsverordening en de daaraan ten grondslag liggende Huisvestingswet. Het gaat daarom, gelet op de afbakening zoals weergegeven in de laatstgenoemde uitspraak, om een besluit dat niet behoort tot het omgevingsrecht, zodat aanleiding bestaat de grondentrichter in dit geval niet toe te passen.

Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep. Zo zullen gronden die uitdrukkelijk zijn prijsgegeven, buiten beschouwing worden gelaten als zij in hoger beroep (opnieuw) worden aangevoerd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de CRvB van 5 januari 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AU9486](#), en het arrest van de Hoge Raad van 4 december 2009, [ECLI:NL:HR:2009:BG7213](#)). Verder kan op een gegeven instemming met een door de rechter in

eerste aanleg gekozen werkwijze in hoger beroep niet worden teruggekomen (uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP1317](#)).

Deze uitzonderingen doen zich in deze zaak naar het oordeel van de Afdeling niet voor. De Afdeling zal daarom hierna het betoog van [appellante] bespreken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1423](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Huisvesting” (JnB 2022, 447).

JnB 2022, 433

Conclusie Staatsraad AG Widdershoven, 18-05-2022, 202006602/2/V2 en 202006606/2/V2

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 3:4 lid 2

EVENREDIGHEID. Conclusie over de betekenis van het evenredigheidsbeginsel ‘nieuwe stijl’ voor de toepassing van een begunstigende beleidsregel, namelijk de Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen (hierna: Afsluitingsregeling). In de conclusie wordt vastgesteld dat de Afsluitingsregeling weliswaar een begunstigende beleidsregel is, maar ook ‘belastende’ of beperkende elementen bevat. Sommige elementen zijn geformuleerd als voorwaarde om voor een verblijfsvergunning in aanmerking te komen, andere als contraindicatie. Beide beperkingen kunnen naar de opvatting van Widdershoven worden getoetst op evenredigheid (artikel 3:4, tweede lid, Awb), waarvoor inmiddels een drietrapsdoelmiddeltoets op geschiktheid, noodzakelijkheid en evenwichtigheid geldt.

[ECLI:NL:RVS:2022:1440](#)

Bij deze uitspraak is op 18 mei 2022 een [persbericht](#) (“Conclusie over evenredigheid in zaken over afsluitende regeling ‘kinderpardon’”) uitgebracht.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze conclusie onder het kopje “Regulier” (JnB 2022, 450).

JnB 2022, 434

Conclusie Staatsraad AG Snijders, 18-05-2022, 202100115/2/A2 en 202006816/2/A2

college van burgemeester en wethouders van Goeree-Overflakkee.

Grondwet 120

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 3:4 lid 2

Wet kinderopvang (hierna: Wko) 1.3 lid 2 aanhef en onder b

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: Awir) 13b lid 2

EVENREDIGHEID. Conclusie over de vraag of en in hoeverre het mogelijk is, mede gelet op het toetsingsverbod van art. 120 Grondwet, om de toepassing van art. 1.3 lid 2, aanhef en onder b, Wko te toetsen aan het evenredigheidsbeginsel van art. 3:4 lid 2 Awb. Snijders komt tot de slotsom dat het toetsingsverbod van art. 120 Grondwet in de weg staat aan toetsing van art. 1.3 lid 2, aanhef en onder b, Wko aan het evenredigheidsbeginsel van art. 3:4 lid 2 Awb. Dat is anders voor zover het gaat om gevallen die niet behoorlijk door de wetgever onder ogen zijn gezien bij de totstandkoming van art. 1.3 lid 2, aanhef en onder b, Wko. In die gevallen is die toetsing wel mogelijk.

Art. 3:4 lid 2 Awb en art. 13b lid 2 Awir bevatten geen uitzondering op het toetsingsverbod. Die bepalingen bevatten geen verruiming van de hiervoor genoemde gevallen waarin toetsing van de wet in formele zin aan het evenredigheidsbeginsel mogelijk is. Deze bepalingen maken toetsing van art. 1.3 lid 2, aanhef en onder b, Wko aan het evenredigheidsbeginsel dus niet buiten die gevallen mogelijk.

[ECLI:NL:RVS:2022:1441](#)

Bij deze uitspraak is op 18 mei 2022 een [persbericht](#) ("Wet alleen aan evenredigheid toetsen als wetgever niet alles onder ogen heeft gezien") uitgebracht.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze conclusie onder het kopje "Belastingdienst-Toeslagen" (JnB 2022, 446).

JnB 2022, 435

MK ABRS, 18-05-2022, 202104706/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 8:56

Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid 2 lid 1

Tijdelijke regeling bestuursrecht 2021 4

ZITTING. COVID-19. I.c. staat in de aangevallen uitspraak dat de zaken via een Skype-verbinding op zitting zijn behandeld. Het was volledig geweest wanneer de rechtbank daarbij nader had geduid dat [gemachtigde] via een telefoonverbinding heeft deelgenomen aan de zitting, maar het gaat hier om een passage in het procesverloop en niet om een dragende overweging, dus tot vernietiging van de aangevallen uitspraak kan dit niet leiden. Verder geldt dat uit artikel 2, eerste lid, van de Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid volgt dat een zitting niet fysiek in een zittingszaal hoeft plaats te vinden, maar dat deze ook telefonisch of via beeldbellen mag worden gehouden. Zoals ook blijkt uit artikel 4 van de Tijdelijke regeling bestuursrecht 2021 is het aan de rechtbank om daarover een beslissing te nemen. De ABRS begrijpt dat het voor [gemachtigde], inspannend was om via een telefoonverbinding aan de zitting bij de rechtbank deel te nemen. Uit de zittingsaantekeningen van de zitting bij de rechtbank en hetgeen hij over de gang van zaken tijdens die zitting in hoger beroep naar voren heeft gebracht, kan echter niet worden afgeleid dat hij hierdoor niet alles naar voren heeft kunnen brengen wat hij naar voren wilde brengen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1442](#)

JnB 2022, 436

Rechtbank Limburg, 28-04-2022 (publ. 18-05-2022), ROE 20/2613

minister van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 4:93

Besluit vergoeding bewindvoerder schuldsanering (hierna: het Besluit)

BESTUURSRECHTELIJKE GELDSCHULD. I.c. heeft verweerder bij besluit de aan eiser verleende voorschotten op grond van het Besluit teruggevorderd.

VERREKENING. Uit de plaatsing in titel 4.4 kan worden afgeleid dat artikel 4:93 van de Awb alleen betrekking heeft op de onderlinge verrekening van bestuursrechtelijke schulden.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van

10-04-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1146](#). Verder valt op te maken uit artikel 4:93, eerste lid, van de Awb dat verrekening van een geldschuld met een bestaande vordering slechts mogelijk is voor zover in de bevoegdheid daartoe bij wettelijke voorschrift is voorzien. Het recht op bewindvoerderssalaris is in beginsel onmiskenbaar een civielrechtelijke aangelegenheid. Overwogen wordt dat er geen wettelijke grondslag is, die in het onderhavige geval voorziet in de bevoegdheid om te kunnen verrekenen.

TERUGVORDERING. Verweerder dient bij de uitoefening van de bevoegdheid tot terugvordering van onverschuldigd betaalde bewindvoerderssubsidie rekening te houden met de in artikel 3:4 van de Awb neergelegde verplichting tot evenredige belangenafweging. Gesteld noch gebleken is dat de terugvordering onaanvaardbare sociale en/of financiële gevolgen voor eiser heeft. Gelet op het vorenstaande, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder in redelijkheid geen gebruik heeft kunnen maken van de bevoegdheid tot terugvordering en daarvan geheel of gedeeltelijk had moeten afzien.

[ECLI:NL:RBLIM:2022:3305](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2022, 437

MK ABRS, 18-05-2022, 202006652/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Hoorn, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 8:88, 8:90 lid 1, 8:105 lid 2

VERZOEKSCRIFPROCEDURE. I.c. is de ABRS onbevoegd om van het verzoek om schadevergoeding kennis te nemen. Tegen de handhaving van het besluit dat de oorzaak van de gestelde schade is, heeft beroep bij de rechtbank opengestaan. Dat brengt met zich dat ook het verzoek om schadevergoeding bij de rechtbank moet worden ingediend. Tegen de uitspraak van de rechtbank op dat verzoek staat hoger beroep open bij de Afdeling. Dit betekent dus dat in twee instanties over het verzoek om schadevergoeding kan worden geprocedeerd. Dat de Afdeling bij uitspraak van eerdere datum heeft bepaald dat tegen het door het college te nemen nieuwe besluit slechts bij haar beroep kan worden ingesteld, leidt niet tot een ander oordeel. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank bevoegd is om op het verzoek om schadevergoeding te beslissen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1421](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 438

MK Rechtbank Noord-Holland, 04-05-2022 (publ. 16-05-2022), 20/555

Gedeputeerde Staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.33

WABO(-milieu). OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. I.c. berust de afwijzing van het verzoek om intrekking van de vergunning(en) voor een bio-energiecentrale op een onjuiste formele juridische grondslag. Artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb is niet van toepassing. Er is geen ruimte om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

[...] Bij besluit van [...] (het primaire besluit) heeft verweerder het verzoek van eiseres [...] om intrekking van de [...] vigerende vergunning(en) voor de bouw en het in werking hebben van een bio-energiecentrale [...] afgewezen.

8.2 De Wnb, en het bepaalde in artikel 5.4 van de Wnb, is op 1 januari 2017 in werking getreden. Op grond van deze bepaling dient te worden beoordeeld of een bij of krachtens de Wnb verleende vergunning of ontheffing kan en/of moet worden ingetrokken.

8.3 Vast staat dat de vergunningen in 2012 en 2015 zijn verleend op grond van bepalingen uit de Wabo en de Natuurbeschermingswet 1998 en dus niet bij of krachtens het bepaalde in de pas later in werking getreden Wnb. In beginsel geeft artikel 5.4 dus geen bevoegdheid tot intrekking van de vergunningen.

8.4 Uit het overgangsrecht opgenomen in artikel 9.4, eerste lid, van de Wnb volgt dat vergunningen als bedoeld in artikel 19d, eerste lid, van de Natuurbeschermingswet 1998 ook gelden als vergunningen in de zin van artikel 2.7 van de Wnb en daarmee als vergunningen in de zin van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb.

8.5 Vast staat echter dat de vergunningen waarvan om intrekking is verzocht geen vergunningen zijn als bedoeld in artikel 19d van de Natuurbeschermingswet, maar omgevingsvergunningen in de zin van artikel 47 (en verder) van de Natuurbeschermingswet 1998 en dus vergunningen waarop de Wabo van toepassing is.

8.6 De Wabo kent een eigen intrekkingsbepaling, te weten artikel 2.33 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). De stelling van Mob dat de wetgever ook heeft beoogd omgevingsvergunningen met zogeheten aangehaakte natuurtoestemmingen onder het toepassingsbereik van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb te brengen, volgt de rechtbank daarom niet.

8.7 Gelet op het voorgaande is artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb niet van toepassing. Dit laat echter onverlet dat verweerder in voorkomend geval wel bevoegd is de vergunningen uit 2012 en 2015 in te trekken op grond van het bepaalde in artikel 2.33 van de Wabo.

9. Vast staat dat verweerder een onjuiste intrekkingsgrondslag aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, zodat de afwijzing van het verzoek om intrekking van de vergunningen uit 2012 en 2015 niet berust op een juiste formele juridische grondslag. [...]

[...] 18.3 In dit geval ziet de rechtbank [...] geen ruimte om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2022:3888](https://www.eclinet.nl/ECLI/NL:RBNHO:2022:3888)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2022, 439

Tussenuitspraak MK ABRS, 18-05-2022, 202004720/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. ADVIES. BEPLANTING. Er kan aanleiding bestaan beplanting bij de beoordeling van de aanspraak op tegemoetkoming in planschade te betrekken. Verwijzing naar ABRS 30-05-2007 [ECLI:NL:RVS:2007:BA6013](#). In een dergelijk geval dient dan wél vast te staan dat de beplanting groenblijvend is.

[ECLI:NL:RVS:2022:1425](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:1424](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 440

MK ABRS, 18-05-2022, 202100031/1/R1

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Waterwet 2.1, 6.4 lid 1 aanhef en onder b, 6.21

Beleidsregel grondwaterbeheer Noord-Brabant (hierna: Beleidsregel) 2

WATERWET. Verlening waterwetvergunning. Anders dan de rechtbank, is de ABRS van oordeel dat de weging van alle hiervoor genoemde feiten en bijzondere omstandigheden tezamen maakt dat het college in dit concrete geval heeft mogen oordelen dat handelen in overeenstemming met de Beleidsregel die gold ten tijde van het besluit van 1 april 2019, onevenredig zou zijn in verhouding tot de daarmee te dienen doelen. Het college mocht daarom afwijken van de Beleidsregel en de waterwetvergunning verlenen. De rechtbank wijst er op zichzelf terecht op dat het college niet heeft aangegeven wat concreet de beoogde reductie van de vergunde hoeveelheid is, terwijl het nieuwe beleid er juist op ziet dat de vergunde hoeveelheid te onttrekken grondwater niet meer mag bedragen dan 250 miljoen m3. Naar het oordeel van de ABRS laat dit, gelet op het voorgaande, echter onverlet dat het college in dit specifieke geval het oude beleid nog mocht toepassen. De rechtbank heeft de waterwetvergunning dan ook ten onrechte vernietigd.

[ECLI:NL:RVS:2022:1422](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 441

MK CRvB, 19-05-2022, 19/932 AW

college van burgemeester en wethouders van Heerlen.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6 lid 2

Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling en de Uitwerkingsovereenkomst (CAR/UWO) 8:13, 16:1:1

AMBTENARENRECHT. STRAFONTSLAG WEGENS PLICHTSVERZUIM.

ONSCHULDPRESUMPTIE. Jegens appellante is de onschuldpresumptie geschonden. De Raad ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde gedeelte van het bestreden besluit in stand te laten. Het vastgestelde plichtsverzuim kan de disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag dragen.

4.4.1. Uit 4.3.4 blijkt dat het enkele feit dat ten tijde van het bestreden besluit een strafrechtelijk onderzoek tegen appellante liep, niet impliceert dat het college niet bevoegd was haar wegens gedragingen waarop dit onderzoek betrekking had, een disciplinaire maatregel op te leggen.

4.4.2. Toch heeft het college naar het oordeel van de Raad jegens appellante de onschuldpresumptie geschonden. Door aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen dat appellante op 4 april 2016 een vuurwapen voorhanden had en de Porsche Cayenne heeft witgewassen, heeft het college zich, zonder enig voorbehoud en in strafrechtelijk kwalificerende termen [...], uitgelaten over de schuld van appellante aan de haar in de strafrechtelijke procedure verweten gedragingen, voordat die schuld in de strafrechtelijke procedure is komen vast te staan. Het college heeft zijn standpunt dat appellante deze feiten heeft begaan, op het gehoor van 27 september 2017 na, volledig op het strafdossier van het OM gebaseerd. Daarmee is het college getreden buiten de grenzen van wat strikt noodzakelijk was om tot de vaststelling van ambtelijk plichtsverzuim te komen. Gelet op de rechtspraak van het EHRM levert dit een schending van de onschuldpresumptie op. De enkele omstandigheid dat in het bestuursrecht een minder zware bewijslast geldt dan in het strafrecht, zoals het college heeft gesteld, maakt het in dit geval niet anders, omdat uit de bewoordingen van het bestreden besluit niet anders kan worden afgeleid dan dat de schuld van appellante aan genoemde feiten voor het college vaststaat.

4.4.3. Uit 4.3.1 tot en met 4.4.2 volgt dat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaren en dit besluit vernietigen voor zover dit ziet op het strafontslag.

Ontslag blijft toch in stand

4.5. De Raad ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde gedeelte van het bestreden besluit in stand te laten op grond van het volgende.

4.5.1. Los van enige strafrechtelijke kwalificatie en zonder vooruit te lopen op het oordeel van de strafrechter, acht de Raad, op basis van de in het bestreden besluit samengevatte processen-verbaal van de politie, aannemelijk dat appellante tijdens de huiszoeking op 4 april 2016 aan het adres van haar partner een pistool heeft verborgen voor de politie. Volgens deze processen-verbaal is het pistool gevonden onder de kussens van een bank die al eerder was doorzocht, onder verwijdering van de kussens. Tussen die eerdere doorzoeking en de vondst van het pistool heeft alleen appellante nog op de bank gezeten. Appellante was, in afwachting van een vrouwelijke agent, als enige nog niet gefouilleerd.

4.5.2. Door een pistool te verbergen voor de politie heeft appellante zich schuldig gemaakt aan plichtsverzuim in de zin van artikel 16:1:1, eerste lid, van de CAR/UWO. Appellante heeft niet gesteld dat dit plichtsverzuim haar niet kan worden toegerekend. Het college was daarom bevoegd aan appellante een disciplinaire straf op te leggen.

4.5.3. De disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag is, anders dan appellante betoogt, niet onevenredig aan het gepleegde plichtsverzuim. Het gaat hier om een ernstig verwijt. Het college heeft terecht gesteld dat appellante bij haar werk toegang had tot gevoelige informatie, ook van het OM, en dat zij het aanzien, vertrouwen en de integriteit van het bureau ten opzichte van meerdere

gemeenten heeft geschaad. Dat appellante nu geen inkomen heeft en haar jarenlange staat van dienst wegen hier niet tegen op.

4.6. Uit 4.5.3 volgt dat het onder 4.5.1 vastgestelde plichtsverzuim de disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag kan dragen. Dit betekent dat het verwijt van het op naam hebben van de Porsche Cayenne geen verdere bespreking behoeft. Het ontslag van appellante blijft dus in stand.
[ECLI:NL:CRVB:2022:945](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 442

MK CRvB, 12-05-2022 (publ. 19-05-2022), 20/3517 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 12 lid 1 aanhef en onder a

Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) 16

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:3 lid 13

WIA. LOON. GRATIFICATIE. In geschil is of het Uvw de gratificatie terecht heeft aangemerkt als inkomen in de zin van artikel 3:2 van het AIB en daarmee terecht rekening heeft gehouden bij de vaststelling van het gemiddelde inkomen als bedoeld in artikel 3:3, dertiende lid. van het AIB. Daarbij is het de vraag of de gratificatie, die in februari 2018 aan appellant is uitbetaald, moet worden aangemerkt als loon uit tegenwoordige dienstbetrekking of als loon uit vroegere dienstbetrekking nu loon uit vroegere dienstbetrekking op grond van artikel 16 Wfsv buiten beschouwing wordt gelaten. De rechtbank wordt gevolgd in het oordeel dat de gratificatie dient te worden aangemerkt als loon uit tegenwoordige dienstbetrekking. De gratificatie is namelijk een onmiddellijke tegenprestatie voor de door appellant in de jaren daarvoor voor [stichting 3] verrichte arbeid. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1068](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 443

CRvB, 28-04-2022 (publ. 17-05-2022), 21/1103 AOW

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 35, 36

Beleidsregel SB1044

AOW. VRIJWILLIGE VERZEKERING. MINI-JOB/“GERINGFÜGIGE BESCHÄFTIGUNG”.

BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. OVERSCHRIJDING AANMELDINGSTERMIJN. Appellante wordt gevolgd in haar standpunt dat sprake is van een bijzonder geval waarin overschrijding

van de aanmeldingstermijn voor de vrijwillige verzekering verschoonbaar moet worden geacht. De verzekeringsrechtelijke positie van appellante vloeide voort uit de toepassing van internationale bepalingen. Op grond van de uitspraken van de CRvB van 6 juni 2016 mocht appellante ervan uitgaan dat zij gedurende haar werkzaamheden in het kader van de mini-job verzekerd was voor de AOW ([ECLI:NL:CRVB:2016:2144](#), [ECLI:NL:CRVB:2016:2145](#) en [ECLI:NL:CRVB:2016:3054](#)). De periode liep tot 1 augustus 2019. Voordien, op 30 juni 2019, heeft appellante haar aanvraag al ingediend. Nadien, op 19 september 2019, heeft het Hof anders beslist en bleek dat Duitsland het voor de sociale zekerheid aangewezen land is. Gezien het feit dat pas na het herhaaldelijk in dezelfde procedure stellen van prejudiciële vragen aan het Hof – eerst door de Raad met als resultaat de uitspraken van 6 juni 2016 en vervolgens door de Hoge Raad ([ECLI:NL:HR:2018:126](#) en [ECLI:NL:HR:2018:127](#)) – duidelijkheid is gekomen over de uitleg van de aanwijsregels van Vo 883/2004 wanneer iemand in Nederland woont en in Duitsland werkzaam is in een mini-job, is naar het oordeel van de Raad sprake van voldoende bijkomende omstandigheden. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1036](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 444

MK CRvB, 04-05-2022 (publ. 19-05-2022), 19/1720 WLZ

CAK.

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.5

Besluit langdurige zorg (Blz) 3.3.1.1, 3.3.1.5

WLZ. EIGEN BIJDRAGE. De Raad concludeert dat strikte toepassing van de in artikel 3.3.1.5 van het Blz neergelegde termijn van 36 maanden, met tot gevolg de stapelfactuur van 18 mei 2018, in het geval van appellante in die mate in strijd komt met het ongeschreven recht, dat **CAK dat artikel in zoverre ten aanzien van appellante buiten toepassing had moeten laten.**

4.2. Niet in geschil is dat op de vaststelling door CAK van de eigen bijdrage voor appellante voor de jaren 2016, 2017 en 2018 artikel 3.3.1.5, eerste lid, van het Blz van toepassing is, zoals deze bepaling luidde tot 1 januari 2019. De Raad heeft geen aanleiding er aan te twijfelen dat CAK pas op 9 januari 2018 ervan in kennis is gesteld dat appellante Wlz-zorg is verleend. De periode waarover appellante met terugwerkende kracht de eigen bijdrage aan CAK is verschuldigd, is in de situatie van appellante 29 maanden. CAK is hiermee gebleven binnen de termijn van 36 maanden uit artikel 3.3.1.5, eerste lid, van het Blz zoals deze gold tot 1 januari 2019.

4.3.1. Volgens vaste rechtspraak (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 2 oktober 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BG1084](#)) zijn er bijzondere gevallen denkbaar waarin strikte toepassing van een wettelijk voorschrift van dwingendrechtelijke aard zozeer in strijd is met het ongeschreven recht dat zij op grond daarvan geen rechtsplicht meer kan zijn. De Raad ziet zich gesteld voor de vraag of zich hier een dergelijk bijzonder geval voordoet. De Raad beantwoordt die vraag bevestigend. [...]

4.3.4. De Raad concludeert dat strikte toepassing van de in artikel 3.3.1.5 van het Blz neergelegde termijn van 36 maanden, met tot gevolg de stapelfactuur van 18 mei 2018, in het geval van

appellante in die mate in strijd komt met het ongeschreven recht, dat CAK dat artikel in zoverre ten aanzien van appellante buiten toepassing had moeten laten.

4.4. De rechtbank heeft wat hiervoor is overwogen niet onderkend. De aangevallen uitspraak zal worden vernietigd. [...] Nu appellante de factuur van 18 mei 2018 van € 20.440,- reeds aan CAK heeft betaald, dient CAK haar een bedrag van € 11.242,40 terug te betalen.

4.5. Het verzoek van appellante om CAK te veroordelen tot het vergoeden van schade bestaande uit de wettelijke rente over het aan appellante terug te betalen bedrag van € 11.242,40 wordt toegewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1086](#)

JnB 2022, 445

Rechtbank Noord-Nederland, 13-05-2022 (publ. 16-05-2022), LEE 21/480

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Smallingerland, verweerder.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

Normenkader Huishoudelijke Ondersteuning van juni 2019 (Normenkader)

WMO 2015. NORMENKADER. ZORG IN NATURA. De door verweerder toegekende maatwerkvoorziening van 160 minuten hulp bij het huishouden, bestaande uit 125 minuten per week voor de basismodule schoon en leefbaar huis en 35 minuten per week voor overname van de was van een eenpersoonshuishouden, komt in beginsel overeen met het Normenkader. Echter, volgens het Normenkader bestaat de mogelijkheid om met de inrichting van de woning rekening te houden, in die zin dat in verband daarmee meer minuten kunnen worden toegekend. De overweging van de commissie dat verweerder geen rekening hoeft te houden met een woning vol spullen is dus niet in overeenstemming met het Normenkader. Uit het ondersteuningsplan blijkt dat de woning erg vol is, maar niet dat die vaststelling bij de bepaling van het aantal minuten een rol heeft gespeeld, terwijl daar volgens het Normenkader wel ruimte voor is. Dit leidt de rechtbank tot de conclusie dat sprake is van een motiveringsgebrek van het bestreden besluit. Beroep gegrond. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen.

[ECLI:NL:RBNNE:2022:1533](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 446

Conclusie Staatsraad AG Snijders, 18-05-2022, 202100115/2/A2 en 202006816/2/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Grondwet 120

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 2

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 13b lid 2

Wet kinderopvang (Wko) 1.3 lid 2 aanhef en onder b

CONCLUSIE. BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. TOETSING WIFZ AAN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. In deze conclusie komt de AG tot de slotsom dat het toetsingsverbod van art. 120 Grondwet in de weg staat aan toetsing van art. 1.3 lid 2, aanhef en onder b, Wko aan het evenredigheidsbeginsel van art. 3:4 lid 2 Awb. Dat is anders voor zover het gaat om gevallen die niet behoorlijk door de wetgever onder ogen zijn gezien bij de totstandkoming van art. 1.3 lid 2, aanhef en onder b, Wko. In die gevallen is die toetsing wel mogelijk.

[ECLI:NL:RVS:2022:1441](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) ("Wet alleen aan evenredigheid toetsen als wetgever niet alles onder ogen heeft gezien") uitgebracht.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 434).

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2022, 447

MK ABRS, 18-05-2022, 202006873/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 4:5, 4:13, 4:15, 4:20b

Huisvestingswet 2014 25

Huisvestingsverordening Den Haag 2015-2019

HUISVESTING. GRONDENTRECHTER. In deze zaak gaat het om een besluit dat is gebaseerd op de Huisvestingsverordening en de daaraan ten grondslag liggende Huisvestingswet. Het gaat daarom, gelet op de afbakening zoals weergegeven in de laatstgenoemde uitspraak, [Red: ABRS 09-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:362](#)] om een besluit dat niet behoort tot het omgevingsrecht, zodat aanleiding bestaat de grondentrichter in dit geval niet toe te passen. Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep. Zo zullen gronden die uitdrukkelijk zijn prijsgegeven, buiten beschouwing worden gelaten als zij in hoger beroep (opnieuw) worden aangevoerd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de CRvB van 5 januari 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AU9486](#), en het arrest van de Hoge Raad van 4 december 2009, [ECLI:NL:HR:2009:BG7213](#)). Verder kan op een gegeven instemming met een door de rechter in eerste aanleg gekozen werkwijze in hoger beroep niet worden teruggekomen (uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP1317](#)). Deze uitzonderingen doen zich in deze zaak naar het oordeel van de Afdeling niet voor.

[ECLI:NL:RVS:2022:1423](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 432).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 448

MK ABRS, 18-05-2022, 202103769/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 130, 131, 134

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 27

Regeling eisen geschiktheid 2000 2 Bijlage paragraaf 8.8.

WEGENVERKEERSWET. MEDICINAAL CANNABISGEBRUIK. EVENREDIGHEID. Het CBR heeft zich in dit geval terecht op het standpunt gesteld dat de diagnose ‘drugsmisbruik in ruime zin’ kon worden gesteld voor [appellant] en heeft zijn rijbewijs terecht ongeldig verklaard. Het betekent echter niet dat [appellant] vanwege zijn cannabisgebruik in de toekomst niet meer in aanmerking zou kunnen komen voor een rijbewijs. Verwijzing naar ABRS 17 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1207](#), en de (vervolg)uitspraak van 7 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2379](#). Op basis van deze uitspraken geeft de Afdeling aan partijen handvatten mee.

[...] Bij besluit van 25 mei 2020 heeft het CBR het rijbewijs van [appellant] vanaf 1 juni 2020 ongeldig verklaard.

[...] 5.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in haar uitspraak van 22 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:456](#), moet, om in juridische zin te kunnen spreken van medicinaal cannabisgebruik, sprake zijn van gebruik van cannabis die door een arts is voorgeschreven (dus op recept) en door een apotheek is verstrekt. Voorts heeft de Afdeling eerder overwogen dat blowen geen medicinaal cannabisgebruik is (zie de uitspraak van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4265](#)).

De verklaring van de huisarts die [appellant] heeft overgelegd vermeldt dat [appellant] op zijn advies en met zijn medeweten cannabis druppels gebruikt voor het bestrijden van chronische rugpijn en dat hij hiervan geen recept kan overleggen, omdat het gaat om een niet geregistreerd geneesmiddel. Daargelaten dat deze verklaring alleen melding maakt van druppels cannabis, en dat joints daarin niet worden genoemd, blijkt uit deze verklaring niet dat de huisarts een recept voor het gebruik van die druppels heeft geschreven. Dat de arts het gebruik van de druppels adviseert en ervan op de hoogte is, is namelijk iets anders dan dat hij het gebruik daarvan heeft voorgeschreven. Verder gebruikte [appellant] ten tijde van het onderzoek door Popal (ook) door hem zelf gekweekte cannabis. Ten slotte bestaat zijn gebruik niet alleen uit het innemen van druppels cannabis, maar ook uit blowen. Deze omstandigheden maken dat de psychiater zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat van medicinaal cannabisgebruik in juridische zin geen sprake is en dat het CBR zich op deze bevindingen mocht baseren.

Nu al geen sprake is van medicinaal cannabisgebruik in juridische zin, behoeft het betoog dat het gebruikte toetsingskader niet geschikt is voor gebruikers van medicinale cannabis geen bespreking meer.

[...] 6.2. De Afdeling begrijpt dat de gevolgen van de ongeldigverklaring van zijn rijbewijs voor [appellant] groot zijn. Hij heeft ander werk moeten vinden, er is sprake geweest van verlies van inkomsten en hij heeft kosten moeten maken om op te komen tegen de ongeldigverklaring. Anderzijds is - gelukkig voor [appellant] - niet gebleken dat hij zonder rijbewijs niet in zijn levensonderhoud kan voorzien. Over het niet kunnen zorgen voor zijn dochter door verlies van het rijbewijs heeft [appellant] op de zitting van 23 december 2021 verklaard dat hij hiermee bijvoorbeeld

doelt op het niet kunnen brengen naar het ziekenhuis als dat nodig zou zijn. De Afdeling stelt vast dat gesteld noch gebleken is dat het verlies van het rijbewijs ervoor zorgt dat [appellant] niet de normale ouderlijke zorgtaken voor zijn dochter kan verrichten. De Afdeling wil wel aannemen dat [appellant] voor de bestrijding van zijn pijnklachten baat heeft bij het gebruik van cannabis. Dit is echter onvoldoende om - in juridische zin - te kunnen spreken van medicinaal cannabisgebruik. Daarvan is alleen sprake als is voldaan aan de in overweging 5.3 weergegeven voorwaarden. Het is aan [appellant] om aannemelijk te maken dat hij aan deze voorwaarden voldoet. Dat is nu niet het geval.

Gelet op het voorgaande is van onevenredige gevolgen voor [appellant] naar het oordeel van de Afdeling in dit geval geen sprake.

[...] 7. Het voorgaande betekent dat het CBR zich in het besluit van 25 mei 2020, zoals gehandhaafd bij besluit op bezwaar, terecht op het standpunt heeft gesteld dat de diagnose 'drugsmisbruik in ruime zin' kon worden gesteld voor [appellant] en dat het zijn rijbewijs terecht ongeldig heeft verklaard. Het betekent echter niet dat [appellant] vanwege zijn cannabisgebruik in de toekomst niet meer in aanmerking zou kunnen komen voor een rijbewijs. Daartoe wijst de Afdeling op de uitspraak van 17 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1207](#), en de (vervolg)uitspraak van 7 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2379](#).

In de uitspraak van 17 april 2019 heeft de Afdeling vastgesteld dat het CBR geschiktheitsverklaring bij gebruik van medicinale cannabis niet categorisch uitsluit en per geval bekijkt of iemand bij gebruik van medicinale cannabis geschikt kan worden bevonden. Daarbij worden de klachten waarvoor het middel wordt voorgeschreven betrokken. Volgens de Afdeling mag het CBR daarbij geen doorslaggevende betekenis toekennen aan de omstandigheid dat medicinale cannabis in de richtlijnen van de Nederlandse Vereniging voor Psychiatrie (hierna: NVvP) niet als behandeloptie voor de aandoeningen ADHD en PDD-NOS is opgenomen. De richtlijnen geven immers geen antwoord op de vraag die voorlag, namelijk of de belanghebbende wegens het gebruik van medicinale cannabis al dan niet geschikt was om als bestuurder van een motorvoertuig aan het verkeer deel te nemen, aldus de Afdeling in de uitspraak van 17 april 2019.

Uit de (vervolg)uitspraak van 7 oktober 2020 blijkt dat het CBR de belanghebbende - nadat hij was gekeurd door een psychiater en een rijtest had ondergaan bij een klinisch neuropsycholoog en beide artsen hem rijgeschikt hadden verklaard - rijgeschikt heeft verklaard, met een termijnbeperking van drie jaar. De Afdeling heeft geoordeeld dat het CBR in redelijkheid tot deze termijnbeperking heeft kunnen besluiten.

8. Op basis van deze uitspraken kunnen de volgende handvatten aan partijen worden meegegeven. Als [appellant], zoals hij tijdens beide zittingen heeft verklaard, zijn rijbewijs terug wil, zal hij er allereerst voor dienen te zorgen dat zijn cannabisgebruik voldoet aan de voorwaarden van medicinaal cannabisgebruik in juridische zin. Dit betekent dat een arts (bijvoorbeeld een psychiater of de huisarts) verklaart dat sprake is van medicinaal cannabisgebruik dat is voorgeschreven en dat dus plaatsvindt op recept van de arts. Een verklaring waarin staat dat sprake is van een advies van een arts is niet voldoende, er moet daadwerkelijk sprake zijn van een recept. Verder moet de voorgeschreven cannabis door de apotheek worden verstrekt.

Als [appellant] aan deze voorwaarden voldoet, kan hij op grond van artikel 100 van het Reglement rijbewijzen en overlegging van de daarin vermelde gegevens bij het CBR vragen om een verklaring van geschiktheid. Het CBR kan [appellant] vervolgens op grond van artikel 101 Reglement rijbewijzen laten onderzoeken door één of meer door hem aangewezen artsen en/of deskundigen (zoals een psychiater en/of een klinisch neuropsycholoog). Het CBR kan van [appellant] ook

vorderen dat hij een rijproef doet, waarbij zaken zoals concentratievermogen en reactiesnelheid worden gemeten. Bij positief advies van de ingeschakelde artsen en/of deskundigen kan het CBR [appellant] rijgeschikt verklaren, eventueel met een termijnbeperking, om vinger aan de pols te kunnen houden wat betreft het gebruik van cannabis en de invloed daarvan op de gezondheid van [appellant] en zijn rijvaardigheid en geschiktheid. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1433](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2022, 449

MK ABRS, 18-05-2022, 202101970/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, appellant.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 6 lid 6 aanhef en onder a

Wet milieubeheer 19.1a lid 1

WOB. BESLISTERMIJN. MILIEU-INFORMATIE. I.c. gaat het verzoek in zijn geheel over milieu-informatie en heeft de minister ten onrechte niet binnen twee weken een besluit genomen.

[...] Stichting Animal Rights heeft op 8 december 2020 bij de rechtbank beroep ingesteld tegen het uitblijven van een besluit op haar verzoek van 29 oktober 2020 om openbaarmaking van informatie.

[...] Ziet het verzoek wel of niet op het verstrekken van milieu-informatie?

5. Artikel 6, zesde lid, aanhef en onder a, van de Wob bepaalt dat voor zover het verzoek betrekking heeft op het verstrekken van milieu-informatie de uiterste beslistermijn twee weken bedraagt. De definitie van het begrip milieu-informatie staat in artikel 19.1a, eerste lid, van de Wet milieubeheer. Deze definitie is ontleend aan artikel 2 van Richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van Richtlijn 90/313/EEG van de Raad (PB 2003, L 41). Uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt dat het begrip milieu-informatie een ruime betekenis heeft. Zie het arrest van het Hof van 26 juni 2003, Commissie/Frankrijk, ECLI:EU:C:2003:371, punt 44. De vraag is of het verzoek van Stichting Animal Rights over milieu-informatie gaat, zodat de minister binnen twee weken een besluit had moeten nemen over die informatie.

5.1. Artikel 19.1a, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wet milieubeheer bepaalt dat onder milieu-informatie wordt verstaan alle informatie neergelegd in documenten, over de toestand van de gezondheid en veiligheid van de mens, met inbegrip van de verontreiniging van de voedselketen. Volgens de website van Rendac haalt het bedrijf via verschillende op maat gemaakte diensten kadavers en dierlijk restmateriaal op voor verwerking en vernietiging en wordt op die manier gezorgd voor verlaging van dierziekte- en volksgezondheidsrisico's. Stichting Animal Rights heeft er daarnaast op gewezen dat kadavers en delen daarvan dierlijke bijproducten zijn als bedoeld in artikel 3.20 van de Regeling dierlijke producten en artikel 3, eerste lid, van de Verordening. In overweging 1 van de considerans van de Verordening staat: "Niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten zijn een potentiële bron van risico's voor de volksgezondheid en de diergezondheid. (...) Uitbraken van ziekten kunnen ook negatieve gevolgen hebben voor het milieu, niet alleen door de problemen met de verwijdering, maar ook wat de biodiversiteit betreft." Het voorgaande betekent niet dat alle informatie afkomstig van Rendac aangemerkt kan worden als milieu-informatie. Daarvoor is immers van belang dat die informatie iets zegt over de toestand van de gezondheid en veiligheid van

de mens, met inbegrip van verontreiniging van de voedselketen. Het verzoek van Stichting Animal Rights richt zich op de openbaarmaking van documenten over samengevat het aanbieden van levende dieren tussen kadavers. Het verzoek heeft op zichzelf geen betrekking op dierziekte- en volksgezondheidsrisico's. Maar het verzoek gaat wel over een activiteit die een uitwerking daarop kan hebben. Niet alleen dierlijke bijproducten zijn een potentiële bron van risico's voor de volksgezondheid, maar ook levende dieren die zich tussen die dierlijke bijproducten bevinden. Stichting Animal Rights heeft verwezen naar de website van het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat, waarop staat:

"Het bedrijf Rendac mag in Nederland als enige kadavers verwerken. Rendac zorgt ook voor het ophalen van kadavers bij bedrijven (...). Als een bedrijf met kadavers zich aan al deze eisen houdt, voorkomt het daarmee ook hinder en schade aan milieu en oppervlaktewater."

Als een bedrijf levende dieren aanbiedt ter verwerking, dan houdt het zich niet aan de eisen en kan dat dus ook hinder en schade aan het milieu veroorzaken. Dat betekent dat het verzoek in zijn geheel over milieu-informatie gaat en dat de minister binnen twee weken een besluit had moeten nemen of op grond van artikel 6, zesde lid, aanhef en onder b, van de Wob kenbaar had moeten maken dat hij meer tijd nodig had voor het nemen van een besluit. In dat geval had hij nog vier weken langer de tijd. Hij heeft dat ten onrechte niet gedaan.

[...] 12. Op 1 mei 2022 is de Wet open overheid (hierna: Woo; Staatsblad 2021, 499), zoals gewijzigd bij de Wijzigingswet Woo (Staatsblad 2021, 500) in werking getreden. Artikel 10.1 van de Woo bepaalt dat de Wob wordt ingetrokken. Er is niet voorzien in overgangsrecht. Dat betekent dat de Woo onmiddellijke werking heeft en dat met ingang van 1 mei 2022 besluiten op vóór de inwerkingtreding van de Woo ingediende Wob-verzoeken met inachtneming van de bepalingen van de Woo moeten worden genomen. Dat geldt in principe ook voor besluiten op bezwaar of besluiten die worden genomen na een bestuurlijke of judiciële lus. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1432](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 450

Conclusie Staatsraad AG Widdershoven, 18-05-2022, 202006602/2/V2 en 202006606/2/V2
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:4 lid 2

AFSLUITINGSREGELING. Deze conclusie betreft de betekenis van het evenredigheidsbeginsel 'nieuwe stijl' voor de toepassing van een begunstigende beleidsregel, namelijk de Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen. Concreet werpt de voorzitter de vraag op of het tegenwerpen aan het kind van handelen van een ouder dat in strijd is met een contra-indicatie, evenredig is.

In deze conclusie wordt betoogd dat de toerekening aan het kind en het onderscheid dat daardoor ontstaat alleen aan het vereiste van noodzakelijkheid voldoet als daadwerkelijk het reële risico bestaat dat de ouder waarvoor de contra-indicatie geldt, aan de vergunning van

het kind op grond van artikel 8 EVRM een afgeleid verblijfsrecht kan ontlenen. Bestaat dat risico niet, dan is het middel niet noodzakelijk en dus onevenredig. Verder moet de toerekening aan het kind evenwichtig zijn en mag zij niet onredelijk bezwarend zijn gelet op de ernst van de contra-indicatie die aan de ouders is tegengeworpen. Om de contra-indicatie 'gevaar voor de openbare orde' te kunnen tegenwerpen, zijn volgens Widdershoven van belang de aard en ernst van het strafbaar feit, het tijdsverloop sinds het plegen van het feit en het gedrag van de betrokkene gedurende die tijd. De contra-indicatie 'het niet kunnen aantonen van de identiteit' kan alleen worden tegengeworpen als de ouder door dat handelen werkelijk identiteitsverwarring heeft veroorzaakt. Is die verwarring in de concrete zaak nauwelijks reëel, dan is de weigering van de vergunning niet evenwichtig.

0.1. Deze conclusie betreft de betekenis van het evenredigheidsbeginsel 'nieuwe stijl' voor de toepassing van een begunstigende beleidsregel, namelijk de Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen (hierna: Afsluitingsregeling). Aanvragen op grond van de regeling worden beoordeeld 'in de context van het gezin', hetgeen impliceert dat handelen van een ouder dat onder bepaalde contra-indicaties valt, wordt toegerekend aan het kind en de rest van het gezin, zodat het kind en het gezin niet in aanmerking komt voor een vergunning. De zaken waarin deze conclusie wordt genomen betreffen de contra-indicaties 'gevaar voor de openbare orde' en het 'niet kunnen aantonen van de identiteit'. Concreet werpt de voorzitter de vraag op of het tegenwerpen aan het kind van handelen van een ouder dat onder een contra-indicatie valt, evenredig is.

0.2. In de conclusie wordt vastgesteld dat de Afsluitingsregeling weliswaar een begunstigende beleidsregel is, maar ook 'belastende' of beperkende elementen bevat. Sommige elementen zijn geformuleerd als voorwaarde om voor een verblijfsvergunning in aanmerking te komen, andere als contra-indicatie. Beide beperkingen kunnen naar mijn opvatting worden getoetst op evenredigheid (artikel 3:4, tweede lid, Awb), waarvoor inmiddels een drietrapsdoel-middeltoets op geschiktheid, noodzakelijkheid en evenwichtigheid geldt. Het begunstigend karakter van de Afsluitingsregeling en de beleidsruimte die bij de vaststelling ervan bestaat kunnen een rechtvaardiging betekenen voor een terughoudende rechterlijke toetsing van evenredigheid. Vanwege de ingrijpendheid van de beperkende elementen van de regeling voor betrokkenen en de mate waarin deze hun fundamentele rechten belasten, kan juist een indringender rechterlijke beoordeling aangewezen zijn.

0.3. Dat laatste is aan de orde bij het tegenwerpen aan het kind van handelen van een ouder dat onder een contra-indicatie valt, omdat daardoor de beginselen van non-discriminatie van artikel 14 EVRM en artikel 2 IVRK in het geding kunnen zijn. Dat tegenwerpen leidt immers tot een onderscheid tussen kinderen met ouders voor wie een contra indicatie geldt, en kinderen met ouders voor wie dat niet geldt. Dit onderscheid is alleen niet in strijd met beide beginselen als het een gerechtvaardigd doel heeft en in het licht van dat doel geschikt, noodzakelijk en evenwichtig is. Omdat het onderscheid een zekere mate van gevoeligheid heeft, moet de rechterlijke evenredigheidstoetsing tamelijk indringend zijn.

0.4. In deze conclusie wordt betoogd dat de toerekening aan het kind en het onderscheid dat daardoor ontstaat alleen aan het vereiste van noodzakelijkheid voldoet als daadwerkelijk het reële risico bestaat dat de ouder waarvoor de contra-indicatie geldt, aan de vergunning van het kind op grond van artikel 8 EVRM een afgeleid verblijfsrecht kan ontlenen. Bestaat dat risico niet, dan is het middel niet noodzakelijk en dus onevenredig. Dat is bijvoorbeeld veelal het geval als het kind inmiddels meerderjarig is, waarbij wel een uitzondering geldt voor jongvolwassenen, waarvan de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) aanneemt dat zij onder voorwaarden nog een familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM hebben. Het enkele feit dat bij de ouder in

kwestie de prikkel om het land te verlaten minder groot zal zijn als aan het kind een vergunning wordt verleend, is volgens mij een onvoldoende rechtvaardiging voor het verschil in behandeling.

0.5. Verder moet de toerekening aan het kind evenwichtig zijn en mag zij niet onredelijk bezwarend zijn gelet op de ernst van de contra-indicatie die aan de ouders is tegengeworpen. Om de contra-indicatie 'gevaar voor de openbare orde' te kunnen tegenwerpen, zijn naar mijn opvatting van belang de aard en ernst van het strafbaar feit, het tijdsverloop sinds het plegen van het feit en het gedrag van de betrokkene gedurende die tijd. Een zeer ernstig misdrijf kan gedurende vele jaren worden tegengeworpen. Bij minder ernstig strafbare feiten is die periode korter, waarbij ook het gedrag van betrokkene gedurende die periode moet kunnen meewegen. De contra-indicatie 'het niet kunnen aantonen van de identiteit' kan alleen worden tegengeworpen als de ouder door dat handelen werkelijk identiteitsverwarring heeft veroorzaakt. Is die verwarring in de concrete zaak nauwelijks reëel, dan is de weigering van de vergunning niet evenwichtig. Daarbij kunnen diverse omstandigheden een rol spelen, zoals de frequentie waarin men over die identiteiten verschillend heeft verklaard, het aantal identiteiten die men heeft aangenomen, de redenen die hiervoor bestonden, de hardnekkigheid waarin men de andere identiteit heeft volgehouden, de aannemelijkheid van de eerste identiteit et cetera.

0.6. Toepassing van het voorgaande in de zaken van vreemdelingen A en B leidt volgens mij tot gegrondverklaring van het hoger beroep in beide zaken.

[ECLI:NL:RVS:2022:1440](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) (Conclusie over evenredigheid in zaken over afsluitende regeling 'kinderpardon') uitgebracht.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze conclusie onder het kopje "Algemeen Bestuursrecht" (JnB 2022, 433).

JnB 2022, 451

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 22-03-2022 (publ. 19-05-2022), AWB 21/6537
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

EVRM 8

AFSLUITINGSREGELING. Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen. Beroep gegrond.

Bij besluit van 20 augustus 2019 (het primaire besluit) heeft verweerder de aanvraag van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), onder de beperking niet-tijdelijke humanitaire gronden op grond van de Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen (de Afsluitingsregeling) afgewezen.

3.4. De rechtbank ziet in hetgeen in onderhavige procedure is aangevoerd aanleiding om de focus te leggen op het in Nederland door de (thans) zestienjarige jarige eiseres 1 opgebouwde privéleven (vgl. EHRM 28 juli 2020, Pormes t. Nederland, 25402/14, § 49).

3.5. Verweerder dient daarbij rekening te houden met de ter zitting aangehaalde Werkinstructie 2020/16, waarin onder meer de volgende passage is terug te vinden:

"Hoe langer de vreemdeling zijn privéleven heeft opgebouwd gedurende minderjarigheid, hoe zwaarder het gewicht dat hier aan kan worden toegekend. Dit vloeit voort uit het feit dat je een (zeer)

jong kind dat door volwassenen naar Nederland is gekomen zijn illegale komst naar Nederland in de belangenafweging niet zwaar aanrekent, terwijl je dat een volwassene wel kan aanrekenen (blz. 33).”

4. Met inachtneming van het hiervoor geschetste toetsingskader overweegt de rechtbank als volgt. [...]

4.2. Verweerder heeft bij de in het bestreden besluit gemaakte belangenafweging ten onrechte meermalen overwogen dat de ouders van eiseres 1 haar onrechtmatig in Nederland hebben laten verblijven. [...]

4.3. Verweerder heeft daarnaast veel te weinig oog gehad voor de hiervoor geschetste lange duur van de asielpcedure. Tussen aanvraag op 24 juli 2014 en uitspraak van de ABRvS van 2 september 2020 is een periode van meer dan zes jaar verstreken. In beroep is er terecht op gewezen dat dit buiten schuld en verantwoordelijkheid van eisers is gebeurd en dat zij hierin geen keuze hebben gehad. [...]

4.6. In de gronden van beroep is benadrukt dat de laatste jaren die eiseres 1 in Nederland heeft doorgebracht (van haar achtste tot haar zestiende) in veel hogere mate vormend zijn geweest voor haar, en haar broer, dan haar eerste levensjaren in Azerbeidzjan. [...]

4.7. Tegen al deze zwaarwegende omstandigheden in het voordeel van eisers zijn geen zwaarwegende belangen van de Staat gesteld. Werkinstructie 2020/16 noemt in dit kader criminele antecedenten, identiteitsfraude of frustratie van uitzetting. Verweerder heeft ter zitting desgevraagd geantwoord dat zich niet één van deze situaties heeft voorgedaan. Het zoeken van een *'fair balance'* heeft enkel plaatsgevonden tegen de achtergrond van het economisch welzijn van Nederland.

4.8. De rechtbank neemt in acht dat in een geval als de onderhavige *"Domestic courts must put forward specific reasons in the light of the circumstances of the case"* (EHRM 7 december 2021, Savran t. Denemarken, 57467/15, § 188). De rechtbank ziet in het overgelegde dossier noch het verhandelde ter zitting omstandigheden die onderhavige beslissing kunnen rechtvaardigen. Verweerder heeft dan ook niet deugdelijk gemotiveerd dat de weigering om eisers vrij te stellen van het vereiste over een geldige mvv te beschikken geen schending van het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op eerbiediging van het privéleven betekent.

5. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12 van de Awb. Verweerder dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

[ECLI:NL:RBNNE:2022:1015](#)

JnB 2022, 452

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 13-05-2022 (publ. 16-05-2022), AWB 20/8211
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Awb 4:84

AFSLUITINGSREGELING. Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen. Het tegenwerpen van voorwaarde b. van de regeling aan eisers doorstaat de toets aan het evenredigheidsbeginsel (het beleid zelf en artikel 4:84 Awb). Het besluit is niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:4553](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Terugkeerbesluit

JnB 2022, 453

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 11-04-2022 (publ. 13-05-2022), NL21.19384

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38 30 lid 3

Vw 2000 62 lid 1

TERUGKEERBESLUIT. De termijn van vier weken van artikel 62, eerste lid, van de Vw doet dan ook geen afbreuk aan het doel en nuttig effect dat artikel 30, derde lid, van Richtlijn 2004/38 beoogt te garanderen. Van een onjuiste implementatie is dan ook geen sprake.

7. Eiser stelt dat de vertrektermijn van vier weken, die in artikel 62 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) staat vermeld, in strijd is met Richtlijn 2004/38. Eiser voert hiertoe aan dat in artikel 30, derde lid, van de Richtlijn is bepaald dat de vertrektermijn 'minimaal een maand' dient te zijn. Eiser verwijst in dit kader naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU) van 22 juni 2021 [[ECLI:EU:C:2021:506](#)].

8. De rechtbank overweegt het volgende. Artikel 30, derde lid, van Richtlijn 2004/38 is geïmplementeerd in artikel 62, eerste lid, van de Vw. De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag hoe het eerstgenoemd artikel moet worden uitgelegd. Voor het bepalen van de betekenis en draagwijdte van een bepaling van Unierecht dient volgens vaste rechtspraak van het HvJ EU rekening te worden gehouden met zowel de bewoordingen van de betrokken bepaling, de overige bepalingen en de context ervan, alsook met de doelstellingen van de regeling waarvan deze deel uitmaakt. Bij die uitleg kan ook de totstandkomingsgeschiedenis van de betrokken regeling worden betrokken.

9. In artikel 30, derde lid, van Richtlijn 2004/38 staat dat de vertrektermijn waarbinnen een betrokkene het grondgebied van de lidstaat moet verlaten niet korter mag zijn dan een maand na de datum van kennisgeving, dringende gevallen daargelaten. De Richtlijn definieert het begrip 'een maand' niet nader. Uit de toelichting op het gewijzigde voorstel voor Richtlijn 2004/38 dat de Europese Commissie in april 2003 heeft aangenomen, volgt dat de termijn op enig moment tijdens de wetgevingsprocedure nader is gedefinieerd als 'dertig dagen'. Evenwel heeft de Raad van de Europese Unie (de Raad) in haar gemeenschappelijk standpunt op 5 december 2003 de termijn gewijzigd naar 'een maand'. De Raad heeft geen overweging gewijd aan deze aanpassing. Daarmee is onduidelijk gebleven welke overweging de Raad ertoe heeft gebracht om de termijn van een maand in Richtlijn 2004/38 op te nemen. De rechtbank stelt verder vast dat de jurisprudentie van de lagere rechtspraak niet eenduidig is met betrekking tot de vraag of de termijn van een maand uit artikel 30, derde lid, van Richtlijn 2004/38 juist is geïmplementeerd in artikel 62, eerste lid, van de Vw. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft zich hierover tot op heden niet uitgelaten.

10. Dit brengt de rechtbank ertoe om de vraag in kwestie te beantwoorden aan de hand van het doel en het nuttig effect van artikel 30, derde lid, van Richtlijn 2004/38. De rechtbank begrijpt de bepaling van 'een maand' aldus, dat deze termijn ten minste nodig is om een vreemdeling in staat te stellen om diens verblijf in een lidstaat daadwerkelijk en effectief te beëindigen. De Nederlandse wetgever heeft de termijn van een maand in de nationale regelgeving 'vertaald' naar vier weken. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen wezenlijk verschil tussen een (kalender?) maand en een termijn van vier weken. Binnen beide termijnen moet een vreemdelingen namelijk in staat worden geacht om diens daadwerkelijke en effectieve vertrek uit Nederland te kunnen regelen. De termijn van vier

weken van artikel 62, eerste lid, van de Vw doet dan ook geen afbreuk aan het doel en nuttig effect dat artikel 30, derde lid, van Richtlijn 2004/38 beoogt te garanderen. Van een onjuiste implementatie van artikel 30, derde lid, van Richtlijn 2004/38 in artikel 62, eerste lid, van de Vw is dan ook geen sprake. De beroepsgrond faalt.

11. De rechtbank is zich ervan bewust dat zij met dit oordeel afwijkt van twee eerdere uitspraken die deze zittingsplaats over dit vraagstuk heeft gedaan. Ten opzichte van de uitspraak van 30 november 2021 [[ECLI:NL:RBMNE:2021:6120](#)] komt de rechtbank tot een ander oordeel. Ten opzichte van de uitspraak van 23 december 2021 [[ECLI:NL:RBMNE:2021:6225](#)] komt de rechtbank weliswaar tot hetzelfde oordeel, maar hanteert zij daarvoor nu een andere motivering.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:4563](#)

JnB 2022, 454

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 17-05-2022 (publ. 19-05-2022), AWB 19/4859

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 62a lid 2, 62 lid 2 c, 66a lid 7 b

EVRM 3, 8

TERUGKEERBESLUIT. Terugkeerbesluit met onmiddellijke vertrekplicht en inreisverbod voor de duur van 20 jaar in verband met veroordelingen wegens voorbereidende handelingen ten behoeve van een terroristisch misdrijf mag ook genomen worden als het op dezelfde feiten gebaseerde besluit tot het intrekking Nederlanderschap nog niet in rechte onaantastbaar is geworden. Terugkeer naar land van herkomst is wegens 3 EVRM-risico niet aan de orde, maar staat niet in de weg aan terugkeerbesluit en inreisverbod. Gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid. Criterium werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging is voldoende geïndividualiseerd gemotiveerd. Geen strijd met artikel 3 en 8 EVRM.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:4767](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 455

MK ABRS, 16-05-2022, 202107132/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 2

VREEMDELINGENBEWARING. Als een asielbesluit wordt ingetrokken, heeft dat niet automatisch het effect dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de opgelegde maatregel van bewaring worden bovendien de omstandigheden waaronder de maatregel is opgelegd en de omstandigheden waaronder deze vervolgens is voortgezet betrokken. Staatssecretaris kon geen rekening houden met de uitspraken van de Afdeling over de feitelijke situatie van statushouders in Griekenland.

3. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het feit dat hij de asielbesluiten van 11 maart 2021 op 26 augustus 2021 heeft ingetrokken vanwege de uitspraken van de Afdeling van 28 juli 2021

([ECLI:NL:RVS:2021:1626](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:1627](#)) over de feitelijke situatie van statushouders

in Griekenland), betekent dat die asielbesluiten moeten worden geacht nooit te hebben bestaan en dus niet als grondslag konden dienen voor de maatregelen van bewaring. Als de bestuursrechter een besluit vernietigt, betekent dat bijna altijd dat het besluit wordt geacht nooit te hebben bestaan. Dat is de strekking van artikel 8:72, tweede lid, van de Awb. Bij een intrekking is dat anders: als een bestuursorgaan een besluit intrekt, heeft dat niet automatisch het effect dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de opgelegde maatregel van bewaring worden bovendien de omstandigheden waaronder de maatregel is opgelegd en de omstandigheden waaronder deze vervolgens is voortgezet betrokken. De hiervoor genoemde uitspraken van de Afdeling van 28 juli 2021 zijn niet zulke omstandigheden, omdat de staatssecretaris daarmee geen rekening kon houden gedurende de periode dat de vreemdelingen in bewaring zaten (12 tot 23 maart 2021).

[ECLI:NL:RVS:2022:1408](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2022, 456

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 16-05-2022 (publ. 17-05-2022), NL22.5420

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:72 lid 4 b, 8:55d lid 1 lid 3

PROCESRECHT. Beroep niet tijdig beslissen. Niet reageren IND na schriftelijk te vragen binnen welke termijn een beslissing kan worden genomen. Afschaffing werkwijze hersteltermijn.

Inleiding

2. Bij een gegrond beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit bepaalt de bestuursrechter een nadere termijn waarin de staatssecretaris alsnog een besluit bekendmaakt. Het is de landelijke praktijk van de rechtbank om de staatssecretaris na ontvangst van een beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit schriftelijk te vragen binnen welke termijn hij een beslissing kan nemen. De bestuursrechter betreft de reactie van de staatssecretaris bij de bepaling van de nadere termijn. Deze uitspraak gaat over de vraag welke nadere termijn de bestuursrechter in een asielzaak oplegt als de staatssecretaris de schriftelijke vragen van de rechtbank niet beantwoordt. [...]

6.1. Het is de rechtbank gebleken dat de staatssecretaris vaak, en recentelijk steeds vaker, niet reageert op de vragen in het bericht aan de staatssecretaris. Ook komt het voor dat de staatssecretaris wel een reactie plaatst in het digitaal dossier, maar in die reactie geen antwoord geeft op de door de rechtbank gestelde vraag over de beslistermijn. [...]

6.2. Tot nu toe kreeg de staatssecretaris bij het uitblijven van een antwoord op de in het bericht gestelde vragen uit coulance een tweede (kortere) termijn van deze zittingsplaats om die vragen alsnog te beantwoorden. Deze praktijk beëindigt deze zittingsplaats. [...]

De gevolgen van het uitblijven van een antwoord op de vragen over nadere termijn

7. De rechtbank handelt voortaan overeenkomstig de mededeling in het bericht aan de staatssecretaris. Dit betekent dat de rechtbank de staatssecretaris geen aanvullende termijn biedt om de vragen alsnog te beantwoorden, maar na afloop van de in het bericht gestelde tweewekentermijn uitspraak doet op basis van de beschikbare processtukken. Deze werkwijze past de rechtbank met ingang van de bekendmaking van deze uitspraak ook toe op alle al bij deze

zittingsplaats aanhangige beroepen tegen het niet tijdig nemen een besluit op een asielaanvraag waarin verweerder niet binnen de gestelde termijn (inhoudelijk) heeft gereageerd op de in het bericht gestelde vragen.

7.1. Wanneer in die stukken geen aanknopingspunten te vinden zijn van een (voorgenomen) start van de algemene asielprocedure zal de rechtbank het door deze zittingsplaats ontwikkelde [\[ECLI:NL:RBDHA:2019:12133\]](#), en door de Afdeling passend geachte, '8+8-wekenmodel' toepassen. Als die aanwijzingen wel blijken uit het dossier, bijvoorbeeld omdat de gemachtigde hiervan melding maakt in zijn beroepsgronden, kan dat leiden tot de oplegging van een kortere nadere termijn. De staatssecretaris krijgt in die situatie dus geen (extra) gelegenheid om op die informatie te reageren. De rechtbank bepaalt de nadere termijn dan aan de hand van die onweersproken gebleven informatie. Dat hierdoor mogelijk voor verweerder een ongewenste situatie kan ontstaan als die informatie van de gemachtigde niet juist blijkt te zijn, betreft een omstandigheid die voor rekening en risico van de staatssecretaris dient te komen. De staatssecretaris kan deze situatie namelijk voorkomen door de door de rechtbank gestelde vraag over de nadere termijn op tijd te beantwoorden, waartoe hij ook verplicht is.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:4620](#)

[Naar inhoudsopgave](#)